

ратъ мъртавъ. Ни отъ студъ се плаши вече, ни отъ гладъ . . . Така загинватъ много сиромаси и намиратъ много дѣца заровени въ снѣгътъ, прѣзъ това тежско за тѣхъ врѣме!

Това сжщото се случи и съ сиромаша дѣда Ивана, прѣзъ такава една лоша зима. Той имаше жена и едно момченце. Живѣехъ на край града въ една срутена колиба. Много се трудѣше дѣдо Иванъ, за да прѣхрани семейството си. Прѣзъ лѣтото работѣше постоянно, за да има за прѣзъ зимата. Но зимата дойде много скоро — тѣй си мислѣше дѣдо Иванъ. Всички се затворихъ въ къщитѣ си. Богатекитѣ печки захваняхъ да бумтъжтъ, а сиромаша дѣдо Иванъ турж по едно дръвце, за да се не свършатъ и малкото имъ дръвца.

Дървата се свършихъ, а бурята отъ вѣнъ още не прѣстава. Вѣтрѣтъ захванж да влиза и въ стаята. Свърши се и брашното. Всички бѣхъ умислени. Два дни се бѣхъ изминали, отъ какъ не бѣхъ похапнали нищичко. На третия день прѣзъ нощъта бурята до толкова се усили, та събори колибата. Момчето едва успѣ да искочи на вѣнъ, а родителитѣ му останяхъ подъ колибата. Тѣ бѣхъ умрѣли! Боянъ седнж на снѣга, облѣгнж изсѣхнжлата си ржка на праздния сандѣкъ и заспа.

Сутринъта, когато се събуди, той видѣ че прѣдъ него накацали врабчета и си търсѣжтъ храна. Позамисли се малко и каза: „Ето имало и други гладни, които иджтъ да ме утѣшжтъ“! Послѣ погледнж отъ прѣдѣ си и видѣ написано на една книга: „Сждбина“. „Тѣй умиратъ много хора“—си каза той и се замисли.

Намѣрихъ Боянча, заведохъ го у съсѣдѣтъ имъ, стоплихъ го, нахранихъ го, но той постоянно повтаряше думата — „Сждбина“ и плачеше за родителитѣ си.

Той порастнж и съ своя трудъ и умѣние, всички го обивняхъ и почитахъ. Той сега имаше всичко и помагаше на нещастнитѣ. Въ свободното си врѣме, той